

Heyecan Doğanbey'in sahne aşkı ölmedi

“Tiyatroyu Her Zaman Özlüyorum.”

Bir zamanların ünlü sahne sanatçısı şimdi zengin bir lokantacının eşi. Son derece muhafazakâr bir aileye gelin giren Heyecan Doğanbey, rahat bir hayata kavuştuğu halde insanın hiç bir vakit tam manası ile mesut olamayacağı kanaatinde...

H

HEYECAN Başaran vaktiyle her rol aldığı piyeste tiyatroseverleri heyecanlandıran bir isimdi. Ertuğrul Mühsin'in, Küçük Sahneyi kurduğu yıl Ankara'dan getirip İstanbul seyircisine takdim ettiği bu güzel ve kabiliyetli aktrisi on üç yıl önce Haldun Dormen'in, evinde sanatçılar için verdiği bir kokteyide tanıştım. O zaman gazetecilikle ilgim olmadığı halde Heyecan Başaran'a duyduğum büyük hayranlık durmadan onu sual yağmuruna tutmama sebep olmuştu. Bir saat kadar devam eden bu muhavereyi dinleyenler, «Amatör gazeteci olarak bir profesyonel gazetecinin cevabını alamadığı sualler soruyorsun» diye bana takılmışlardı.

O gün sorduğum ve cevabını hâlâ unutmadığım bazı sualler geçenlerde Lavent'teki evinde sorduklarımdan pek farklı olmadı.

Konya Lokantasının sahiplerinden Nurettin Doğanbey'le evlenip sahnedan çekilen Heyecan Başaran'la, Heyecan Doğanbey olarak konuşmam hayli zor oldu. Eşinin ailesi son derece muhafazakâr olduğu için Heyecan Hanım konuşurken bile çok dikkatli davranıyor, her sözünü tartarak söylüyordu.

Yüzünün güzelliğinden bir şey kaybetmeyen, sadece biraz kilo alan Heyecan Doğanbey'e tekrar sorduk:

— Üstün sahne kabiliyetinizi nereden aldınız?

— Babam, Yunanistan'da doğup büyümiş bir Giritliydi. O derece tiyatroya meraklıydı ki Ankara'da bir topluluk kurmuştu, her gece oynardı. Evin bütün eşyasını bu amatör tiyatroya taşıdığı yetmiyormuş gibi, beni de bazen otuz dokuz tepele oynatacaklardı. Sonra Devlet Konservatuarına girdim, yüksek sınımdan mezun oldum. Ertuğrul Mühsin hocanın arzusu ile buraya geldim. İlk

Heyecan Doğanbey, kızı ve oğlu ile.

YAZAN: LEYLA ERDURAN — FOTOĞRAFLAR: KUTLU ERTUNA

piyesimin ilk gecesinde çok sevdiğim babamın ölüm haberini aldıktan on dakika sonra seyircilerimin karşısına çıkmak zorunda kalışım hayatımın en acı hatırasıdır.

— Tiyatroya aşık bir adamın kızı olarak, onun bu arzusunun devam ettirmek için mesleğinizden ayrılmamanız gerekmez miydi?

— Biliyorum. Siz de beni diğer bütün tiyatroseverler gibi affedemiyorsunuz, ama ben size o zamanki çalışma şartlarını anlatırsam belki de hak verirsiniz. Babam ölünce iki erkek kardeşimin tahsili ve kız kardeşim Uğur'la annemin bakımı bana kaldı. Maltepe'den her sa-

bah tiyatroya inmek için dört vasita değiştirdim. Sabahın sekizinde başlayan provalar, birkaç kuruş fazla kazanmak için radyo programları ve film dubajlarından oyuna yettirmek ve gece on ikide tak başıma gene dört vasita değiştirerek eve dönmek... Tren personeli halime acırdı da evin önünde istasyon olmadıği halde durdururlardı treni.

— O zaman her artist aşağı yukarı aynı mahrumiyete katlanmaz mıydı?

— Hayır. Ben baş kadın artist olduğum halde beş yüz lira alırken Ağah Hüsn bin lira alırdı. İdarecilere yalvarırdım bana biraz daha fazla para vermeleri için. «Bu böyle devam ederse tiyat-

royu bırakmaya mecbur kalacağım» derdim. Ama kimse alırdımadı.

— Zengin bir lokantacıyla evleninceginize, bir sanat adamıyla evlenerek sahnede kalmayı niçin tercih etmediniz?

— Ben kismete inanırım. Hayatımdan bezmıştim. Aileme para yetiştirmekten, üstüme doğru dürüst bir elbise alamaz, bir davete gidemezdim. O sırada karşıma kocam çıktı, iyi insandı, onunla evlenip özediğim rahata kavuştum.

— Peki, tiyatroyu özlemiyor musunuz şimdi?

— Elbette özlüyorum. Artık oraya iyi bir seyirci olarak gidiyor, çok iyi bir tenkitçi olarak çıkıyorum.

— Günlüğünüz nasıl geçiyor?

— On iki yaşında Eser adında bir kızım ve on yaşında Mehmet isiminde bir oğlum var. Onlara deli gibi düşkünüm. Evde hiç oturmam, sevmediğim halde arkadaş çaylarında vakit geçiriyorum. Lokantadan yemek geldiği için yemek yapmam. Bahçem olduğu halde bahçe ile uğraşmayı da sevmem. Ben kendiliğime kapanık yaşayan bir insandım, şimdi daha da arttırdım bu işime kapanıklığıma.

— Bir teklif alırsanız tekrar tiyatroya döner misiniz?

— İstardım, ama kocamın ailesinin bu duruma katıyen tahammül etmeyeceğini bildiğim için reddederim. Sonra, bence tiyatro artistliği kalıcı değil; filmde oynamak o bakımdan çok daha iyi.

— Kızınızın tiyatro sanatçısı olmasına ne dersiniz?

— Bugünkü artistlerin rahat hayatına bakarak «evet» derim. Zaten geçen gün bir mektep piyesinde onu seyrederken kabiliyeti karşısında şaşırımdım.

— Demek ki çocuklarınız ve çevrenizdekilerle şimdi mesut bir hayat yaşıyorsunuz?

— İnsan hiç bir zaman tam manası ile mesut olamaz. Ben ne bulsam onunla yetliyerek yaşamaya kendini alıştırmış bir insanım.

Bir zamanların ünlü sahne sanatçısı, Heyecan (Başaran) Doğanbey, tiyatroya sık sık gittiğini ve piyesleri artık tenkitçi gözü ile seyrettiğini söylüyor.

ŞİMDİ NEREDELER, NE YAPIYORLAR?

